Napsal uživatel Šaolín
Sobota, 01 Duben 2000 01:00

A je! A je! A je!!! Je to pořád ještě folk, a to dokonce folk jako řemen. Náš časopis si nikdy nekladl žádné velké ambice, ale že jsme si jako první z běžných folk a country plátků všimli téhle BOMBY, to je prostě fakt. Album, které je doslova a do písmene na pomezí žánrů je na druhou stranu "naší" muzice pořád ještě blíž, než dejme tomu Buty, Žlutý pes a nebo Petra Černocká. Ačkoliv autoři samotní se zařazením svého počinu mezi folková alba zjevně nepočítali.

S Markem Doubravou a Viktorem Ekrtem jsme se se Zubříkem poprvé potkali na Klamovce, kde jsme je několikrát uvedli ve svých čtvrtečních show sessionech. Bylo až neuvěřitelné, co tihle dva muzikanti dovedli v tak komorním složení vydat za zvuk. Ačkoliv si u nás většinou stěžovali na absenci klavíru či alespoň pianina, posluchače vždycky zvedaly ze židle nejen jejich instrumentální a vokální výkony, ale zejména neobyčejně nápadité aranže jejich originálních písní.

A nezklamali ani na své první desce. Jejich písně jsou zde stejně šťavnaté jako v live podání, ba dokonce vkusně vylepšené o spoustu parádiček, které umožnilo nejen kvalitní Cinemasound studio, ale především několik dalších muzikantů avizovaných jako ony "tri bodky". Zde bych asi zmínil jen citlivě zahrané bicí Milana Caise nebo skvělou flétnu Filipa Nebřenského. Z hostů se mi nejvíc líbil Ondra Ježek a jeho samply (a je to folk!), které perfektně podpořily atmosféru písně Moje ruce s textem Petra Kotouše. Jako kytarista zde také musím vyjádřit obdiv velmi pěknému zvuku Markovy kytary.

A to už se vlastně dostáváme k samotným písničkám. Pokud jste nikdy Hm... neslyšeli, je velmi těžké vám popsat, co všechno lze zaslechnout z přehrávače po stisknutí tlačítka play. A tak se pokusím napsat zde alespoň něco, co by vám částečně mohlo desku přiblížit. Tak především texty. Kromě textů již zmiňovaného Petra Kotouše, Marka Doubravy a Lucie Válové zde najdeme samé "čítankové" básníky. Počínaje Jaroslavem Seifertem a jeho Písní o lásce přes Josefa Kainara, Fráňu Šrámka až po Antonína Sovu, jehož text Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy se mi ve spojení s hudbou Hm... pozdává jako jedna z nejlepších písní tohohle cédéčka. Skladba částečně odrapovaná, přesto velmi melodická a především nádherně dynamická. A takových je na albu víc. Například druhá Píseň o přátelství, kde jsem Kotoušův text hltal úplně stejně nedočkavě stejně jak to dělám například u textů Plíhalových nebo Křesťanových. Z podobně laděných bych vyzdvihnul ještě Motiv dívčí podle Jana Nerudy, což je se svou jednou minutou a dvěma vteřinami zároveň nejkratší píseň alba. Alba, které by vás, pokud si ho pořídíte, mělo především pobavit. Ačkoliv najdou se zde i songy romantičtější (dá-li se to tak nazvat), jako třeba Noc plná tajemství s textem Víta Kremličky nebo Ukolíbafka Petra Kotouše. O tom, že žánrově jsou Hm... na těchto stránkách dobře, svědčí i typická kántryjovka Muchacho Pedro. Otazník ve mně pak vyvolává jen umně skrytý bonus track... A jediné, co mě opravdu

rozusmutnělo je skutečnost, že jsem na cédéčku nenalezl moji oblíbenou píseň Aja to chytla. Aja asi zřejmě pohrozila žalobou na ochranu osobnosti.

Doopravdy pěkný je celopapírový obal desky s graficky velmi vyvedeným obsahem. A ačkoliv vás možná cena téhle desky bude nutit k získání nahrávek jiným způsobem, radím vám: nedělejte to, připravíte se o zajímavý "výtvarný" zážitek. Navíc, na rozdíl od níže uvedené nerecenze je tohle album ve všech běžných distribucích, takže s jeho sháněním by neměly být problémy. Společně s G.parrot ho totiž vydalo Indies Records, což už samo o sobě může být jistou zárukou kvality (Cymbelín nerecenzujeme v minulém čísle).

Takže co závěrem? Možná taková provokativní úvaha. Nestane-li se to by mohlo být zajímavé deskou roku nebo alespoň vážným kandidátem v této kategorii, bude se mi zdát, že stále ještě škatulkujeme. A to by vzhledem k téhle nápadité muzice byla opravdu škoda